

Homilie, 6 december 2020

Feest van de heilige Nicolaas en 2de zondag van de advent B

« *Begin van de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God* »

Beste zusters en broeders, dit is de plechtige opening van het hele Marcusevangelie. Groots. Een ouverture, waarin het hoofdthema wordt ingeluid in één zin, helemaal in crescendo. Begin. Een *nieuw* en veelbelovend begin. Het begin van een nieuwe *schepping*. Een nieuwe *mens*. Wie is hij? Hij is op zich al die goede, vreugdevolle, blijde Boodschap. Wie is hij? Jezus. De lang verwachte Redder (Christus, Messias). De Zoon van God. Eigenlijk is alles gezegd. En we zullen een *evangelie* lang, de lengte van een *boek*, een *leven* lang, ontdekken, ervaren wat dat betekent. Wat de betekenis is *op zich*. Maar vooral: wat het betekent *voor ons*.

Het klinkt als een belofte. Voor de gelovige: een *gehouden* belofte. Voor *allen* een belofte die ook *op de proef* wordt gesteld. Vooral vandaag. *Waar* is de Redder? De Messias? De Zoon van God? Aan *ons* om het antwoord te *horen*. Maar horen is ook een *gave*. En wat horen we? “Hij zal u dopen met de heilige Geest”.

Sommigen beschouwen het getuigenis van de Bijbel als een mythe, een lang Sinterklaasverhaal voor kinderen. Ze reageren vaak niet eens. Of misschien geërgerd. Het is niet steeds hun schuld. Hoe zou het anders kunnen als het geloof van sommige christenen de kinderschoenen niet ontgroeid is? Of anders nog als in onze maatschappij de wereldvisie verengd wordt tot zelf opgelegde grenzen, in de naam van de wetenschap of om welke reden ook. Iedereen heeft zijn Sinterklaasverhaal. Men is “kind van zijn tijd”.

Of zijn we misschien net ... *te weinig* kind, en dus *verkeerdelijk* volwassen? Niet kind meer *genoeg* om wat dan ook te verwachten? Ja, die Blijde Boodschap: je *moet* het maar *geloven*. Je moet inderdaad *alleen...* geloven! Ook vandaag nog. Precies als je geloof op de proef gesteld wordt. Door ziekte, lijden, ontgoocheling. Als wereldwijd de horizon gesloten lijkt, klinken de woorden van Jesaja: "*Troost, troost toch mijn Stad – zegt uw God. Spreek moed in.*" Ook dat was een radicaal nieuw begin voor een volk dat nog in ballingschap leefde. Woorden van tweeduizend vijfhonderd jaar geleden, gericht tot gedeporteerden, arm en ontheemd. Maar *zij* hebben het gelooft. En *dankzij* dat geloof was het *inderdaad* een nieuw begin. En *dankzij* hun *geloof* werd dat volk – dat beproefde volk aan de rand van de wanhoop – een vreugdebode. Voor ons. Een heraut die roept: "*Uw God is op komst. Als een herder zal Hij zijn schapen weiden. Hen met zachte hand geleiden.*" Is dat een droom die doet *inslapen*? Neen. Het is een oproep tot *gerechtigheid*! In naam van onszelf – ons authentiek mens-zijn. In naam van onze medemensen – niemand is een eiland, niemand bestaat voor zichzelf. Vandaag voeg ik eraan toe: in naam van onze kinderen – van hen die na ons komen. We zijn hen *hoop verschuldigd*. Zij *kijken* naar ons. We kunnen hun ogen niet *ontwijken*. Kinderogen hebben iets speciaals. Ze kijken blij en onbevangen. Of tragisch, droef. Sommige kinderen staren je hard en meedogenloos aan, als ze misvormd zijn of misbruikt. Wie komt voor hen op? Wie geeft hen toekomst?

Allen zijn welkom. *Alle* kinderen. Zonder uitzondering. Als we dat doen, dan zijn we voor hen een *belofte* van *gerechtigheid*. Heel realistisch. Geen commerciële *Sinterklaas*. Veel *meer* dan Sinterklaas. Dan zijn we als *Jezus*, zonen en dochters van *God*. Redder. Vreugdegezant. We moeten echt niet wachten tot we daar helemaal klaar voor zijn. Maar ook niet tot het ons in de schoot wordt geworpen. Dat zou pas kinderachtig zijn. Infantiel. We hoorden in de antwoordpsalm na de eerste lezing: "*Genade en waarheid ontmoeten elkaar; de vrede omhelst de gerechtigheid. Waarheid ontspruit uit de aarde, gerechtigheid ziet uit de hemel neer.*" We *krijgen* het. Maar we moeten ook *doen*. Trouw en erbarmen, vrede en recht. Dat alles is *onze* zaak, broeders en zusters, vrienden die naar ons luistert of meebidt. We kunnen het niet op anderen afschuiven. We hebben het *recht* niet, al was het maar voor onze *kinderen*, voor hen die op ons

volgen, die na ons komen. Maar *als* we het doen, daar waar we kunnen, hoe klein en bescheiden ook, of moedig en gedurfd, misschien zelfs groot (uitzonderlijk), *“dan schenkt de Heer ons zijn zegen / en draagt ons land rijke vrucht. Dan zal voor Hem uit gerechtigheid gaan / en voorspoed zijn schreden volgen”*. Dit is *geen* kinderdroom en ook *geen* Sinterklaasverhaal.

Beste vrienden, al wat hier gezegd is zit al vervat in deze eucharistieviering. Voor wie gelooft en zijn hart openhoudt als een kind, wordt het *gegeven* om het te *doen*.

Bisschop Lode Van Hecke